

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 51.

17de december 1893.

19de aarg.

Hos bedstemor.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagskolen.

Udkast til program for norsk-engelske søndagskoler.

1. Salme (norsk).
2. Bøn (norsk).
3. Fælleslæsning af Fadervor (norsk).
4. Foredrag af et afsnit fra bibelhistorien (norsk eller engelsk).
5. Fælleslæsning af troens artikler (norsk).
6. Indprentning og sang af et salmevers (norsk eller engelsk).
7. Klasseundervisning.
8. Salme (norsk eller engelsk).
9. Katekisation (norsk og engelsk).
10. Salme (engelsk).
11. Fælleslæsning af troens artikler og Fadervor (engelsk).

Hvem var typen?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortsættelse.)

Gjerne for mig!" sagde den unge kone i et spottende tonesald, „det skulde glæde mig, om du samtidig vilde tage med dig de to graahoveder; det lader sig, at døden intet håsværk gjør med at hente dem.“

De to brave gamle havde allerede hørt støien og græd begge. De trøstede pigen, saa godt de kunde, og gav hende med paa veien de penge, de for sieblirket havde høst sig, ialt nogle gylben. „Gaa nu, kjære barn“, sagde de, „og Gud være med dig. I din faders velsignelse har du en vel forvaret stat, som i rette tid vil komme dig til gode. Glem os ikke! Du skal se, at det vil gaa dig godt.“

Med sit knippe under armen vandrede Marie i aftenstumringen henad den smale sti, som førte opad de stovbevojsede bakker. Hun vilde endnu engang aflægge et besøg ved sin faders grav. Da hun naaede frem til kirkegaarden, var det allerede blevet mørkt; men hun var ikke bange for at vandre i mørket om mellem gravene. Hun fandt frem til

faderens grav. Den fulde maane kastede i det samme sit lys ned til hende mellem de to mørke grantrær og ophyste med sit blege sølvskjær roserne paa graven og blomsterkurven, som endnu stod der. En sagte aftenvind sufede mellem træernes grene og bevægede nu og da et og andet blad paa rosentræet, som var plantet paa graven. Ellers herskede der dyb stilhed omkring hende.

„Du kjære far“, sagde Marie, „o, hvor jeg ønskede, at du endnu var alive, saa at din stakkars Marie kunde klage sin nød for dig. Ak kjære Gud“, udbrød hun og sank paa sine knæ, „kjære fader i himlene, se dog fra din høie himmel ned til mig, her jeg græder paa min faders grav, og forbarm dig over mig! O vis mig, at din arm ikke er forfortiet, lad mig saa se din godhed, forlad mig ikke. Jeg har jo ingen anden en dig at vende mig til. Tag mig op til din himmel til mine dyrebare forældre eller send blot en draabe trøst ned i mit sorgende hjerte. O forbarm dig, forbarm dig over mig.“

„Hvad skal jeg nu tage mig til?“ sagde hun en stund senere, „og hvor skal jeg vende mig hen? Ak, jeg har ikke mod til at komme saa sent nogensteds og bede om nattelogis. Hvis jeg fortæller, hvorfor jeg er jaget ud, vil man kanske heller ikke nogensteds tage imod mig.“

Hun saa sig om. Ved kirkegaardsmuren lige ved hendes faders grav laa en gammel, mosgroet gravsten. Da dens indskrift forlængst var udbiffet, og den havde ligget iveau, var den bleven lagt her for at benyttes som bænk.

„Lad mig sætte mig ned paa denne sten og tilbringe natten ved min faders grav“, sagde hun. „Maaske det er sit ste gang, jeg er her, og at jeg aldrig mere i mit liv faar se denne kjære grav. Imorgen, søndagen bryder frem, vil jeg i Guds navn gaa videre — hvorhen hans haand vil føre mig.“

Marie satte sig paa stenen ved muren i skygge af det mørke grantræ og skjulte ansigtet i sit lommetørklæde, som allerede var vaadt af graad. Det stormede i hendes bryst, og hun bad af inderste hjerte.

„O Gud“, hulkede hun engang, „har du da ingen engel, som kan sige mig, hvorhen jeg skal vende mine skridt?“

Da syntes hun pludselig at høre en kjendt stemme, som kjærlig raabte paa hende: „Marie, Marie!“

Hun saa op og blev forfærdet. En lys skiftelse, skjøn og slank som en engel fra himmelen, med øine, som straalende hende ventig

imøde, med kinder, der rødmede yndig som en kirsebærblomst, med hoved og skuldre omgivet af lyse lokker og iført en lang, hvid kjole, stod klar og tydelig foran hende i maanestinet ligesom en aabenbarelse fra en anden verden. Forstrækket og skjælvende sank Marie paa knæ og udbrød:

„Hvad ser jeg? En engel fra himmelen, som kommer for at hjælpe mig?“

„Kjære Marie“, sagde stiftelsen ventlig, „jeg er ingen engel fra himmelen. Jeg er et menneske ligesom du. Men jeg kommer alligevel for at hjælpe dig. Gud har hørt din fromme bøn. Se godt paa mig. Kjender du mig virkelig ikke igjen?“

„Frøken Amalie!“ udbrød Marie. „So det er hende! Men hvorledes er De kommen hid til dette uhyggelige sted paa denne tid af døgnnet og saa langt fra Deres hjem?“

Amalie løftede kjærlig Marie op, slog armene om hende, kyssede hende grædende og sagde:

„Kjære, brave Marie, hvilken stor uretfærdighed vi har begaaet mod dig! Du fik daarlig løn for den alæde, du gjorde mig med den smukke kurv. Men nu er din uskyldighed kommen for dagens lys. O, kan du tilgive os, baade mig og mine forældre? Vi vil gjøre, hvad vi paa nogen maade er istand til for at gjøre alt godt igjen. Tilgiv os, kjære Marie.“

Marie svarede under taarer. „Tal ikke saaledes, naadige frøken. I handlede jo, efter som sagerne stod, meget forsaaksomt mod os. Tro ikke, at jeg har nærret had mod eder i mit hjerte. Hvad der smertebe mig mest, var dette, at De og Deres forældre skulde anse mig for saa slet og utaknemmelig. Det er intet, jeg mere har ønsket, end at I engang maatte komme til at erkjende min uskyldighed, og dette mit ønske har allsaa nu Gud ladet gaa i opfyldelse. Han være takket derfor.“

Amalie holdt endnu længe sine arme slyngebe om Marie. Derpaa vendte hun sig mod gamle Jakobs grav, foldede hænderne og udbrød med dyb vemod: „O du kjære, brave mand, hvis jordiske levninger nu hviler her, du som jeg har holdt saa af helt fra min barndom af, du som gjorde den vugge, hvori jeg laa som barn, og hvis sidste gave til min fødselsdag var denne kurv, som nu staar her paa din grav — — o, hvor jeg ønskede, at du endnu var ilive, at jeg endnu engang kunde se dit ansigt og bede om tilgivelse for den krænkelse, som vi har tilføjet dig. O tilgiv os! Se, jeg lover her ved din grav paa mine forældres vegne: Hvad vi ikke kan gjengælde

dig, det skal vi dobbelt lade din datter blive tildeel. O tilgiv os! Tilgiv os!“

„Naadige frøken“, sagde Marie, „min kjære far nærrede ikke den mindste bitterhed mod eder. Han kom eder hver aften og morgen ihu i sine bønner ligesom i vort gamle hjem. Han velsignede eder endog, da han laa paa det sidste; Marie“, sagde han kort før sin død, jeg tror sikkert, at vort naadige hersteb vil saa vide din uskyldighed og kalde dig tilbage fra din forvisning. Fortæl da den ædle greve, den gode grevinde og den ellskelige Amalie, som jeg saa ofte bar paa mine arme, da hun var liden, — fortæl dem, at mit hjerte endnu var fuldt af ærefrygt, kjærlighed og taknemmelighed mod dem, da det brast i døden. Det var hans ord, kjære frøken.“

Taarerne strømmede fra frøken Amalies øine. „Kom, Marie“, sagde hun, „sæt dig her ved siden af mig paa denne sten. Jeg kan endnu ikke stilles fra denne grav.“

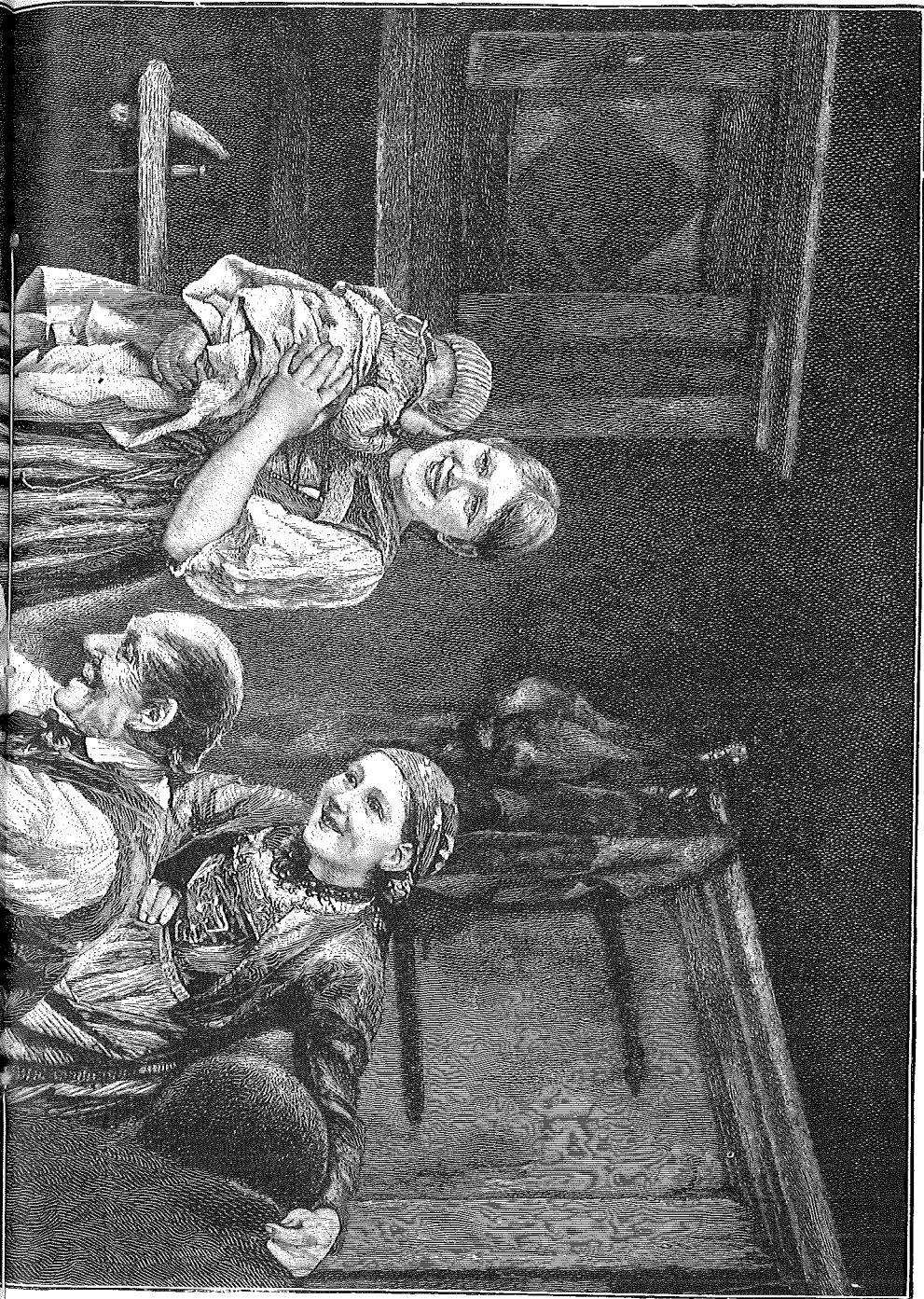
15. Hvorledes frøken Amalie kom til kirkegaarden.

„Det er ikke vanskeligt at se, hvorledes Gud maa være med dig, kjære Marie“, sagde Amalie, efterat hun havde sat sig ved siden af hende paa stenen og slynget sine arme om hende. „Det er forunderligt, hvorledes han førte mig hid til dig i rette stund. Det gif saa simpelt og naturligt til, og dog er det saa underbart, og Guds styrkelse sees tydelig deri.“

„Fra det øieblik af, at din uskyldighed kom for dagens lys, har jeg ikke længere haft nogen ro paa mig. Jeg kunde ikke saa dig og din far ud af tankerne. Tro mig, Marie, jeg har grædt mangen en taare for eders skyld. Mine forældre lod spørge rundtom efter eder; men vi var ikke istand til at saa vide, hvorhen I var reiste. For tre dage siden kom jeg imidlertid med min far og mor til det frygtelige jagtslot, som ligger oppe i skoven ikke langt fra landsbyen, og som i de sidste tyve aar blot har været beboet af en skovfoged. Min far er overforstamester, ved du, og skulde afgjøre en tvist angaaende grænserne for fyrstens skove. Sammen med to andre herrer, som er komne hid i samme anledning, har han i hele dag været ude i skoven, og jeg besluttede ud mod aftenen at tage mig en tur omkring i omegnen sammen med skovfogdens datter; før paa dagen har det jo været saa varmt. Vi gif gennem landsbyen. Kirkegaardsporten stod aaben. Den synkende sol kastede sine gyldne straaler ned paa gravstenene. Helt fra

Det første fridt.

jeg var liden har det interesseret mig at læse de forskjellige indskrifter og vers over gravene, og jeg fik lyst til ogsaa at aflægge et besøg paa denne fremmede kirkegaard. Efterat jeg havde læst de fleste gravskrifter, sagde Skovfogdens datter: Nu vil jeg vise Dem noget rigtig smukt; det er en fattig mands grav, og den har ingen støtte eller gravskrift, men alligevel er den saa pen, da en kjærlig datter forstaaer at pynte den saa smukt. Se, derhenne under det mørke grantræ er en grav! Ser De ikke den blomstrende rosenstok og den nydelige kurv med blomster paa den? Jeg nærmede mig til graven; men blev staaende som forstenet. Straks, i første øieblik, gjenkjendte jeg hin kurv, som jeg mere end hundrede gange havde tænkt paa, efterat du blev jaget fra Gifsborg. Jeg betragtede den nøiere; jo det var netop den; havde jeg endnu ikke været sikker, saa maatte begyndelsesbogstaverne til mit navn og vort familievaaben borttage enhver tvil. Jeg spurgte straks efter dig og din far. Skovfogdens datter fortalte mig da om eders ophold paa Granly, om din faders sidste sygdom og din sorg over hans død. Jeg stundte mig hen til presten, en mand, som jeg fik stor agtelse for. Han kunde stadfæste rigtigheden af alt og fortalte meget godt om eder. Jeg vilde straks gaa til Granly. Men jeg havde været saa længe hos presten, at det alt var bleven nat. Hvad skal jeg gjøre? sagde jeg. 'I dag er det vel for sent at gaa did, og imorgen tidlig skal vi rejse.' Presten sendte da bud efter skolelæreren og bad ham om øieblikkelig at gaa op til Granly og hente dig ned til prestegaarden.

„Er det den stakkars fremmede pige, Marie, De mener,“ sagde skolelæreren, „saa behøver jeg ikke at gaa saa langt for at hente hende. Hun var for et øieblik siden oppe ved sin faders grav, hvor hun sad hængsunken i sorg. Det er ikke længe siden jeg var oppe i kirken for at ringe med aftenklokkerne, og da saa jeg hende.“

„Presten vilde følge mig op til din faders grav; men jeg bad ham om at lade mig gaa alene op til dig, forat vi kunde være uden vidner, naar vi mødtes, saa jeg ikke behøvede at skjule mit hjertes følelser. Men derimod bad jeg ham om at gaa op til mine forældre for at sige dem, hvor jeg var, og forberede dem paa dit komme. Paa denne maade er det altsaa gaaet til, kjære Marie, at du saa pludselig ser mig staa hos dig. Saa har altsaa denne blomsterturv ved Guds styrelse ført os sammen her ved din salige faders grav.“

„Ja,“ sagde Marie, idet hun foldede sine hænder og sendte et taknemmeligt blik mod himmelen, „det er Gud, som har styret det saa. Han har i sin forbarmelse seet mine taarer og min forladte stilling. O, hvor god han er mod mig!“

Amalie afbrød hende nu og sagde: „Endnu en ting maa jeg sige dig, kjære veninde. Der er endnu noget ved alt dette, som i høi grad har grebet mig og fyldt mig med en sterk følelse af Guds resfærdighed, som styrer vort liv, uden at vi saa mangen gang merker det. Se, Jette tænkte ikke paa andet end at fortrænge dig fra mit hjerte for selv at komme i gunst. Derfor havde hun opdigtet den ondskabssfulde løgn, og hendes plan syntes ogsaa allerede at være lykkets; men som du skal saa høre, blev netop denne løgn aarsag til, at vi tilsidst mistede al tillid til hende, og hun maatte forlade sin tjeneste. Altid søgte hun paany at stille dig fra mig; derfor var det ogsaa, at hun i sin ondskab og skadefryd med en haansf latter kastede kurven for dine fødder. Men hvem skulde dengang have tænkt, at denne ukjærlige handling skulde blive aarsag til, at vi engang atter skulde finde hverandre igjen! Det var jo kurven, som gjorde, at jeg fik vide, at du havde gjemt dig i denne afstrog af verden. Det bliver alligevel altid sandt, at naar vi elsker Gud, kan ingen fiende skade os, og at alt det onde, som menneskene gjør mod os, tilsidst viser sig at være til vort bedste. Men nu maa du ogsaa fortælle mig, hvorfor du er gaaet hid til graven saa sent, og hvorfor du græd saa trøstesløst.“

Marie fortalte da, hvor skammelig hun var bleven jagen bort fra Granly. Paany blev frøken Amalie greben af den største forbauselse. „Nei er det ikke forunderligt,“ sagde hun, „at Gud styrede det saa, at jeg skulde komme hid netop i det øieblik, da du var aller mest bedrøvet og under saadan smerte og taarer bad om hjælp? Der ser du atter en ny forunderlig stadfæstelse paa, hvad jeg nylig sagde, at Gud ved at styre til det bedste, hvad de onde mennesker gjør mod os. Denne stemme bondefone jagede dig ud af sit hus og tænkte derved at gjøre dig ulykkelig; men mod sin vilje førte hun dig netop derved i armene paa mig og mine forældre, som ikke havde noget inderligere ønske end at kunne gjøre dig lykkelig. — Men nu er det paatide at gaa. Mine forældre venter paa mig. Kom nu, kjære Marie! Jeg slipper dig nu ikke mere fra mig; imorgen skal du rejse med os.“

Marie tænkte med smerte paa, at hun vel

aldrig mere i sit liv nu kom tilbage til dette sted; hun sendte derfor sin faders grav et sidste afskedsblik; det faldt hende meget vanskelig at stilles fra den. Frøken Amalie tog hende tilsidst i armen og sagde:

„Kom, kom nu, kjære Marie, og tag blomsterkurven med, saa har du ialfald noget, som stadig kan minde dig om din far. Ifftedenfor kurven, som du i din barnlige kjærlighed har smykket graven med, skal vi saa sat op en smuk gravstøtte, som du nok skal blive fornøjet med. Kom nu! Du er vel spændt paa at saa høre ringens historie, og den skal jeg fortælle dig undervejs.“

Og saa vandrede de to arm i arm i maaneffinet henover til det gamle slot.

16. Den gjenfundne ring.

Beien til slottet førte gjennem en lang, møkt alle af høie, gamle lindetrær. Efterat Amalie og Marie en stund havde gaaet stille ved siden af hinanden, begyndte frøkenen: „Nu skal jeg fortælle dig, hvorledes ringen atter kom for dagens lys.“

„Vi reiste iaar tidligere end sedvanlig, nemlig allerede i begyndelsen af mars til Gieburg, da min far havde en del at gjøre der, og desuden veiret var saa smukt. Men ikke længe efter vor ankomst blev der et sterkt uveir, og især var det en nat, som det stormede og regnede forfærdelig. Husker du det store pæretre i slotshaven i Gieburg? Det var meget gammelt og bar ikke længere stort frugt, og hin nat blev det saa medtaget af stormen, at det truede med at styrte overende. Far gav derfor ordre til, at det skulde hugges om. Alle husets folk maatte hjælpe til for at saa det forsigtig ned, saa det ikke skulde tilføie de omstaaende træer nogen skade. Og baade min far og mor og vi børn, fort sagt, alle paa slottet var ude for at se paa.“

„Da træet med stort brag var styrtet om, sprang mine to smaa brødre straks hen for nærmere at betragte et ravnere, som var i træet, og som allerede længe havde været gjenstand for deres ungdommelige nysgjerrighed. De undersøgte det med stor opmærksomhed. Men hvad er det som blinker saa derinde? udbrød pludselig August. „Det suntler jo som luttet guld og ædelstene“, sagde Albert. „Sette saa nysgjerrig efter og — udstøtte et krig. Ringen!“ raabte hun og blev aldeles dødbleg. Gullterne fik snart løsnet ringen fra kvistene og bragte den jublende til sin mor.“

„Ja, det er den“, sagde hun. „O du brave, ærlige Jakob, o du stakkars Marie! Hvilken uret vi har gjort eder. Jeg er saa glad, fordi jeg atter har ringen; men hvor langt gladere jeg vilde blive, om vi kunde finde Jakob og Marie. Jeg skulde med glæde give slip paa ringen, hvis jeg kunde gjøre god igjen den uret, som vi har tilføiet dem.“

„Men hvorledes kan ringen være kommen saaledes op i fugleredet i toppen af træet?“ spurgte jeg.

„Det skal jeg straks sige eder“, sagde den gamle jæger Anton, som stod der med glædestaarer i øinene over at eders uskyldighed var kommen for lyset. At hverken gamle Jakob eller hans datter Marie kan have skjult ringen der, er noget, enhver kan forstaa. Træet er altfor høit til, at nogen af dem kunde komme op i dets top. De havde heller ikke i den korte tid anledning til at tænke paa noget saadant; Marie var jo knapt vendt hjem fra slottet, før baade hun og hendes far blev arresterede. Men de sorte fugle, som har holdt til oppe i træet, har forkjærlighed for alt, som glinser, og naar de kan saa fat paa noget saadant, skjæler de det med sig til sit rede. En af fuglene maa have stjaalet ringen og fløiet til redet med den. Det er noget, som er klart som dagen. Jeg forundrer mig blot over, at en gammel jæger som jeg ikke før er faldt paa den tanke, at fuglene kunde have stjaalet ringen. Men det var nu engang Guds vilje, at min gamle ven Jakob og hans datter skulde blive saa haardt prøvede.“

(Fortsættes.)

Børneblad

udkommer til næste aar i samme størrelse og til samme pris som iaar. Det vil blive forsendt til alle, som har betalt bladet for dette aar.

For at opmuntre til forskudsbetaling vil agenterne erholde 1 indbunden aargang af 1890 eller 1891 eller 1892 for hver \$5.00, som er betalt i forskud inden 1ste mars 1894. Dette udgjør en meget pæn bog paa 416 sider, hvoraf 156 med billeder. Den sælges for 65 cents portofrit.

LUTH. PUB. HOUSE,
Decorah, Iowa.

Mit lys er snart nedbrændt.

„Jeg saa en gang,“ fortæller en lærer, „en fattig pige, som sad bøiet over sit arbejde med et daarligt talglys brændende foran sig. Lyset var næsten nedbrændt, og jeg saa, hvorledes hendes slittige fingre med stadig voksende hast førte naalen. Jeg hørte hende sagne sig til sig selv: „Jeg maa være rigtig slittig; thi dette er det eneste lys, jeg har, og det er snart nedbrændt.“

„Hvilken lærdom,“ tænkte jeg, „ligger ikke i denne fattige piges ord. Vort liv kan ligesom med et lys — af hvor snart er det ikke nedbrændt. Og det er det eneste, vi har. Hvor ivrige burde vi derfor ikke være for at benytte den korte stund, vi endnu har! Tiden er kort, og naar mit liv engang er tilende, kan jeg ikke leve det om igjen for bedre at benytte de dyrebare timer. Derfor forsøm ikke at tage imod den frelse, som Gud i Jesus tilbyder dig.“

(Efter Barn. Tidg.)

Rævelist.

Der fortælles utallige eksempler paa rævens opfindsomhed og list, naar det gjælder at skaffe sig en lætterbidsten for sin mund. Saaledes har vi nylig læst følgende lille historie, om hvad hr. Mikkell kan finde paa:

En mand eiede en ræv, som han havde søgt at tæmme, men holdt lænket i gaardsrummet, forat den ikke skulde gjøre skade; men Mikkell vidste nok raad, hvorledes han skulde skaffe sig en velsmagende ande- eller hønsesteg. Saa langt fra sit lille hus, som dens lænke tillod den at gaa, lagde den et lidet stykke af sin mad, og skjulte sig derpaa i rævehuset. Og her blev den liggende paa lur, indtil en taabelig liden kylling eller et andet af gaardens fjærkræ lod sig narre til at komme hen og haffe i den ublagte lokkebid. Wips var ræven over den, og førend det stakkels dyr havde faaet tid til at nyde sit maaltid, havde ræven sine tænder i det.

Oplosning paa gaader.

3 nr. 48. Billedgaade: Lodsen Ufabrand.

3 nr. 49. Bogstavgaade: Stortingsbygningen.

Tirtantgaade:

R	O	R
O	B	R
R	R	OE

Lidt hovedbrud.

(Ett udtlønning i pap.)

Den øverste af nedenstaaende figurer skal efter de punkterede linjer deles i 4 stykker, som alle er af samme form og størrelse og lig den oprindelige figur. Forsøg derpaa at sætte de fire stykker sammen til hver af figurerne I, II, III, IV.

